

La parròquia sense aigua

La parròquia de l'aigua -sense aigua- ha tornat a agafar aquests aires d'una època passada, on es feia cua per la distribució de garrafes

JOAN-MARC MIRALLES | ACTUALITZADA EL 11/05/2016 23:30

Se'm fa difícil imaginar la cara dels turistes hostejats en hotels d'Escaldes-Engordany quan els van anunciar que no tindrien aigua a les seves habitacions. És molt complicat entendre que, en un país com el nostre, en ple segle XXI, un episodi de pluja intensa, sense ser extrem, pugui provocar que un dels nuclis més poblats es quedi sense aigua corrent i potable. I ho és encara més quan aquí mateix hi tenim un centre termolúdic, gairebé únic a Europa, que celebra l'aigua sota totes les seves formes.

No m'estranyaria que pensessin que els andorrans som una societat estranya, on considerem més important obrir carrers comercials i aparcaments que garantir els serveis bàsics i essencials que necessiten els seus habitants i els seus visitants. No estarien gaire lluny de la veritat, o almenys pel que concerneix Escaldes-Engordany en els darrers 20 anys. En aquests anys s'han anat succeint els consolats del mateix color polític encapçalats per Lídia Magallón, Toni Martí i ara Trini Marín. Han dirigit comuns que han prioritzat l'aparença sobre el fons, la façana sobre els fonaments i que s'han encomanat a la bona sort perquè no apareguessin massa esquerdes al projecte de la parròquia.

És ben evident que a nivell electoral donen més redit certes actuacions cosmètiques que no pas assegurar-se de tenir unes infraestructures sòlides en qualsevol circumstància. Ho vam poder constatar a les passades comunals, on a pesar de ser els hereus directes del passotisme dels mandataris comunals tots aquests anys i responsables directes de la gestió dels darrers quatre, amb els talls d'aigua del passat estiu ben recents, van obtenir una majoria a les urnes absolutament inapel·lable. Però el resultat de tot plegat el tornem a veure ara. Seguim sense haver solucionat un problema essencial que s'arrossega de fa anys i panys, i que provoca uns perjudicis considerables a cadascun dels habitants d'Escaldes-Engordany, als seus comerços, als seus locals de restauració i a la seva hoteleria. Un perjudici que pot anar fins i tot més lluny, per allò que els turistes afectats, que ens faran segurament una bona publicitat, no entenen de límits comunals.

La parròquia de l'aigua -sense aigua- ha tornat a agafar aquests aires d'una època passada, on es feia cues per la distribució de garrafes. I els soferts ciutadans tornem a estar pendents del cel per veure si cauen quatre gotes, a fi de guardar alguns cubells del preciós líquid, emplenats en alguna font pública, per poder netejar estris i persones. Tot un atractiu turístic!

És veritat que s'està construint un nou dipòsit que servirà per parar el cop en algunes situacions, però la font del problema segueix sent la mateixa: la dependència per l'abastiment d'aigua d'un riu de muntanya com el Madriu. Una captació com la d'Escaldes-Engordany està oberta a múltiples variables contaminants i possiblement pertorbadores del subministrament. No tindrem solució real als problemes d'aigua fins que no es diversifiquin les captacions, que passaria ja sigui per la connexió amb altres xarxes com podrien ser la d'Andorra la Vella o la d'Encamp, com per explotar altres recursos hídrics subterranis que s'han de buscar, doncs no en tenim ni un estudi precís.

S'ha d'esperar doncs que un cop passada aquesta nova crisi hidrològica, no es tornin a oblidar dels problemes i posposin de nou i per uns quants anys una feina que fa temps que ja és inajornable. Seria ja hora que el que és essencial per la vida quotidiana de totes les escaldenques i de tots els escaldencs esdevingués, d'una vegada, la prioritat de totes les prioritats dels responsables comunals, per poder tornar a gaudir de la parròquia de l'aigua en lloc de patir la parròquia sense aigua.